

3. I Medfør af det under [foranstaaende] Nr. 2 Citra b. tagne Forbehold tilstillede den tydske Gesandt i September 1872 den danstke Regjering en Note, i hvilken han, efter at have konstateret, at de i Tydskland bosatte fremmede Undersaatter ere fritagne for al Militærtjeneste i Riget, foreslaar en Udvevling af Noter, sigtende til at tilfikkre de i Danmark bosatte tydske Undersaatter den tilsvarende Fritagelse.

Den danstke Regjering erklærede, at der „Intet var til Hindrer for at love at fritage fra nu af tydske Undersaatter for Militærtjeneste her i Landet, saalænge de ikke havde erhvervet Naturalisation“. Den saaledes mellem de to Regjeringer konstaterede Overensstemmelse mente man her kunde mest passende slaas fast i Form af en Deklaration, i Righed med hvad der var sset overfor andre Regjeringer; men ifølge en mundtlig Meddelelse, som den keiserlige Regjering lod Hr. v. Seydebrand gjøre den danstke Regjering, var den omspurgte Fritagelse, efter dens Mening, allerede tilstrækkeligt begrundet i den almindelige Folkeret og behøvede ikke at formuleres i en Deklaration. Uden at tøve længer udstedte den danstke Regjering altsaa Loven af 4de April 1873, som fritager de Slesvigere, der ere blevne tydske Undersaatter, for al danst Militærtjeneste, naar de bosatte sig i Danmark uden at være løste af deres tydske Undersaatsforhold, og de vedkommende Myndigheder fik Ordre til, ikke at underkaste andre tydske Undersaatter, der maatte befinde sig i de samme Forhold, Udskrivning til Militærtjeneste her i Landet.

Ikke desto mindre meddelte den tydske Minister i April Maaaned den danstke Regjering et Udkaft til en Deklaration, der skulde konstatere den mellem de to Regjeringer truffne Aftale, og dette Udkaft blev antaget af den danstke Regjering med nogle nødvendige Redaktions-Ændringer. Udkaftet blev derpaa af Hr. v. Seydebrand oversendt til hans Regjering for at blive endeligt approberet af denne, men han erholdt ikke den begjærede Bemyndigelse. Det synes, som om den tydske Regjering har fastholdt sin tidligere udtalte Synsmaade, at nemlig den mellem de to Regjeringer truffne Aftale allerede var tilstrækkeligt konstateret.

4. Slutteligen, da i 1879 det Spørgsmaal var opkommet, om en Slesvigers Erklæring om at ville bevare sin danstke Nationalitet ogsaa omfattede hans Børn, har den tydske Regjering formelt anerkjendt, at de Børn, der allerede vare fødte, da Faderen afgav sin Erklæring, og som paa den Tid endnu vare mindreaarige, bevare Faderens Nationalitet.

Det forekommer den danstke Regjering, at det af disse forskjellige Aftykker fremgaar med Evidents:

1. at en danst Undersaat ikke kan udjages af Slesvig paa Grundlag af det blotte Faktum, at han ønsker at bevare sin danstke Nationalitet og de deraf flydende Privilegier;

2. at de Slesvigere, der i Medfør af Fredstraktatens Artikel XIX. have bevaret deres danstke Nationalitet, ikke kunne berøves Fritagelsen for Militærtjeneste i Tydskland, og at dette Privilegium tilkommer retligt dem selv og idetmindste dem af deres Børn, der ere fødte før den 16de November 1864;

3. at en Danst fra Kongeriget, som bosætter sig i Slesvig, ikke kan underkastes tydst Militærtjeneste, saalænge han ikke paa sit Forlangende har opnaaet Naturalisation i Tydskland. Denne Fritagelse strækker sig til dem af hans Børn, der ere fødte i Danmark, inden han bosatte sig i Slesvig.“